

# DYREKTYWY

## DYREKTYWA RADY (UE) 2018/1910

z dnia 4 grudnia 2018 r.

### zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do harmonizacji i uproszczenia niektórych przepisów w systemie podatku od wartości dodanej dotyczących opodatkowania handlu między państwami członkowskimi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego <sup>(1)</sup>,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego <sup>(2)</sup>,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W 1967 r., kiedy Rada przyjęła wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) w drodze pierwszej dyrektywy Rady 67/227/EWG <sup>(3)</sup> i drugiej dyrektywy Rady 67/228/EWG <sup>(4)</sup>, podjęto zobowiązanie do ustanowienia ostatecznego systemu VAT funkcjonującego we Wspólnocie Europejskiej w taki sam sposób, jakby miało to miejsce w jednym państwie członkowskim. Ponieważ nie było odpowiednich warunków politycznych i technicznych do wprowadzenia takiego systemu, po zniesieniu z końcem 1992 r. granic fiskalnych między państwami członkowskimi przyjęto przepisy przejściowe dotyczące VAT. Dyrektywa Rady 2006/112/WE <sup>(5)</sup> stanowi, że te przepisy przejściowe muszą zostać zastąpione przepisami ostatecznymi.
- (2) Zgodnie ze swoim komunikatem z dnia 7 kwietnia 2016 r. dotyczącym planu działania w sprawie VAT Komisja przedstawiła wniosek określający elementy ostatecznego systemu VAT dla transgranicznej wymiany handlowej między przedsiębiorstwami (B2B) z różnych państw członkowskich, który będzie opierał się na zasadzie opodatkowania transgranicznych dostaw towarów w państwie członkowskim przeznaczenia.
- (3) W swoich konkluzjach z dnia 8 listopada 2016 r. Rada wezwała Komisję do dokonania pewnych ulepszeń unijnych przepisów w zakresie VAT dotyczących transakcji transgranicznych w odniesieniu do roli numeru identyfikacyjnego VAT w kontekście zwolnienia dostaw wewnątrzspółnotowych, procedur magazynu typu *call-off stock*, transakcji łańcuchowych oraz dowodu transportu do celów zwolnienia transakcji wewnątrzspółnotowych.
- (4) W świetle wezwania Rady oraz tego, że wdrożenie ostatecznego systemu VAT dla handlu wewnątrzspółnotowego zajmie kilka lat, te szczególne środki, których celem jest zharmonizowanie i uproszczenie niektórych przepisów dla przedsiębiorstw, są odpowiednie.
- (5) Magazyn typu *call-off stock* odnosi się do sytuacji, w której w chwili transportu towarów do innego państwa członkowskiego dostawca zna już tożsamość osoby nabywającej towary, której zostaną one dostarczone na późniejszym etapie i po ich przybyciu do państwa członkowskiego przeznaczenia. Obecnie prowadzi to do zaistnienia zdarzenia uznanego za dostawę (w państwie członkowskim wyjścia towarów) oraz zdarzenia uznanego za wewnątrzspółnotowe nabycie (w państwie członkowskim przybycia towarów), a następnie „krajowej” dostawy w państwie członkowskim przybycia, oraz wymaga od dostawcy identyfikacji do celów VAT w tym państwie członkowskim. Aby tego uniknąć, takie transakcje – w przypadku gdy dochodzi do nich między dwoma podatnikami – należy pod pewnymi warunkami uznawać za powodujące jedną dostawę zwolnioną w państwie członkowskim wyjścia i jedno wewnątrzspółnotowe nabycie w państwie członkowskim przybycia.

<sup>(1)</sup> Opinia z dnia 3 października 2018 r.

<sup>(2)</sup> Opinia z dnia 14 marca 2018 r.

<sup>(3)</sup> Pierwsza dyrektywa Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1301).

<sup>(4)</sup> Druga dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – struktura i warunki stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1303).

<sup>(5)</sup> Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

- (6) Transakcje łańcuchowe odnoszą się do kolejnych dostaw towarów, które są przedmiotem pojedynczego wewnątrzwspólnotowego transportu. Wewnątrzwspólnotowy przepływ towarów powinien być przypisany tylko jednej z dostaw i wyłącznie ta dostawa powinna być objęta zwolnieniem z VAT przewidzianym dla dostaw wewnątrzwspólnotowych. Pozostałe dostawy w łańcuchu powinny być opodatkowane i mogłyby wymagać identyfikacji VAT dostawcy w państwie członkowskim dostawy. Aby uniknąć stosowania przez państwa członkowskie różnych podejść, co mogłoby prowadzić do podwójnego opodatkowania lub nieopodatkowania, a także w celu zwiększenia pewności prawa dla podmiotów gospodarczych, należy ustanowić wspólną zasadę, zgodnie z którą, o ile spełnione są określone warunki, transport towarów należy przypisać jednej dostawie w ramach łańcucha transakcji.
- (7) Jeżeli chodzi o numer identyfikacyjny VAT w odniesieniu do zwolnienia dostawy towarów w handlu wewnątrzwspólnotowym, proponuje się, żeby włączenie numeru identyfikacyjnego VAT nabywcy towarów do systemu wymiany informacji o VAT (zwanego dalej „VIES”), nadanego przez państwo członkowskie inne niż państwo rozpoczęcia transportu towarów stało się, oprócz warunku transportu towarów poza państwo członkowskie dostawy, przesłanką materialną zastosowania zwolnienia, a nie wymogiem formalnym. Wpis do VIES ma ponadto zasadnicze znaczenie dla informowania państwa członkowskiego przybycia o obecności towarów na jego terytorium, a tym samym odgrywa kluczową rolę w walce z oszustwami w Unii. Z tego względu państwa członkowskie powinny zapewnić, aby – w przypadku gdy dostawca nie spełnia obowiązków w zakresie wpisu do VIES – zwolnienie nie miało zastosowania, z wyjątkiem sytuacji, gdy dostawca działa w dobrej wierze, to znaczy w przypadku gdy może on należycie uzasadnić przed właściwymi organami podatkowymi wszelkie uchybienia związane z informacją podsumowującą, co mogłyby również obejmować w tym czasie dostarczenie przez dostawcę prawidłowych informacji wymaganych na podstawie art. 264 dyrektywy 2006/112/WE.
- (8) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa funkcjonowania przepisów dotyczących VAT w kontekście handlu transgranicznego między przedsiębiorstwami (B2B), nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki tego działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (9) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających<sup>(1)</sup> państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy, prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

#### Artykuł 1

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

##### „Artykuł 17a

1. Przemieszczenia przez podatnika towarów stanowiących część majątku jego przedsiębiorstwa do innego państwa członkowskiego w ramach procedury magazynu typu *call-off stock* nie uznaje się za odpłatną dostawę towarów.
2. Do celów niniejszego artykułu uznaje się, że procedura magazynu typu *call-off stock* ma miejsce, jeżeli spełnione są następujące warunki:
  - a) towary są wysyłane lub transportowane przez podatnika lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz do innego państwa członkowskiego w celu dostarczenia tych towarów w tym państwie – na późniejszym etapie i po ich przybyciu – innemu podatnikowi, który jest uprawniony do nabycia własności tych towarów zgodnie z obowiązującym porozumieniem między tymi dwoma podatnikami;
  - b) podatnik wysyłający lub transportujący towary nie ma siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane lub transportowane;

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- c) podatnik, któremu mają zostać dostarczone towary, jest zidentyfikowany do celów VAT w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane lub transportowane, a zarówno tożsamość tego podatnika, jak i numer identyfikacyjny VAT nadany mu przez to państwo członkowskie są znane podatnikowi, o którym mowa w lit. b), w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu;
- d) podatnik wysyłający lub transportujący towary rejestruje przemieszczenie towarów w ewidencji, o której mowa w art. 243 ust. 3, oraz podaje tożsamość podatnika nabywającego towary i numer identyfikacyjny VAT nadany temu podatnikowi przez państwo członkowskie, do którego towary są wysyłane lub transportowane, w informacji podsumowującej przewidzianej w art. 262 ust. 2.

3. Jeżeli warunki określone w ust. 2 są spełnione, następujące zasady mają zastosowanie w momencie przeniesienia prawa do rozporządzania towarami jak właściciel na podatnika, o którym mowa w ust. 2 lit. c), pod warunkiem że to przeniesienie nastąpi w terminie, o którym mowa w ust. 4:

- a) dostawę towarów zgodnie z art. 138 ust. 1 uznaje się za dokonaną przez podatnika, który wysłał lub przetransportował towary samodzielnie albo przez osobę trzecią działającą na jego rzecz, w państwie członkowskim, z którego towary zostały wysłane lub transportowane;
- b) wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów uznaje się za dokonane przez podatnika, któremu towary te zostały dostarczone, w państwie członkowskim, do którego były wysłane lub transportowane.

4. Jeżeli w terminie 12 miesięcy po przybyciu towarów do państwa członkowskiego, do którego zostały wysłane lub przetransportowane, towary nie zostały dostarczone podatnikowi, dla którego zostały przeznaczone, o którym mowa w ust. 2 lit. c) i ust. 6, oraz nie zachodzi żadna z okoliczności określonych w ust. 7, uznaje się, że przemieszczenie w rozumieniu art. 17 ma miejsce w dniu następującym po upływie terminu 12 miesięcy.

5. Uznaje się, że nie miało miejsca przemieszczenie w rozumieniu art. 17, jeżeli spełnione zostały następujące warunki:

- a) prawo do rozporządzania towarami nie zostało przeniesione, a towary te zostały powrotnie przemieszczone do państwa członkowskiego, z którego zostały wysłane lub przetransportowane, w terminie, o którym mowa w ust. 4; oraz
- b) podatnik, który wysłał lub przetransportował towary rejestruje ich powrót w ewidencji przewidzianej w art. 243 ust. 3.

6. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 4, podatnik, o którym mowa w ust. 2 lit. c), zostaje zastąpiony przez innego podatnika, uznaje się, że w czasie zastąpienia nie miało miejsca przemieszczenie w rozumieniu art. 17, pod warunkiem że:

- a) spełnione zostały wszystkie pozostałe mające zastosowanie warunki określone w ust. 2; oraz
- b) zastąpienie zostało zarejestrowane przez podatnika, o którym mowa w ust. 2 lit. b), w ewidencji przewidzianej w art. 243 ust. 3.

7. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 4, przestaje być spełniony którykolwiek z warunków określonych w ust. 2 i 6, uznaje się, że przemieszczenie towarów zgodnie z art. 17 ma miejsce w momencie, gdy odpowiedni warunek przestaje być spełniony.

Jeżeli towary są dostarczane osobie innej niż podatnik, o którym mowa w ust. 2 lit. c) lub w ust. 6, uznaje się, że warunki określone w ust. 2 i 6 przestają być spełnione bezpośrednio przed taką dostawą.

Jeżeli towary są wysyłane lub transportowane do kraju innego niż państwo członkowskie, z którego zostały pierwotnie przemieszczone, uznaje się, że warunki określone w ust. 2 i 6 przestają być spełnione bezpośrednio przed rozpoczęciem takiej wysyłki lub takiego transportu.

W przypadku zniszczenia, utraty lub kradzieży towarów uznaje się, że warunki określone w ust. 2 i 6 przestają być spełnione w dniu, w którym towary te zostały rzeczywiście usunięte lub zniszczone lub, jeżeli określenie takiego dnia jest niemożliwe, w dniu, w którym stwierdzono ich zniszczenie lub brak.”;

2) w tytule V rozdział 1 sekcja 2 dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 36a

1. W przypadku gdy te same towary są przedmiotem kolejnych dostaw oraz są wysyłane lub transportowane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego bezpośrednio od pierwszego dostawcy do ostatniego klienta w łańcuchu, wysyłkę lub transport przypisuje się wyłącznie do dostawy dokonanej do podmiotu pośredniczącego.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 wysyłkę lub transport przypisuje się wyłącznie do dostawy towarów dokonanej przez podmiot pośredniczący, w przypadku gdy podmiot ten przekazał swojemu dostawcy numer identyfikacyjny VAT nadany mu przez państwo członkowskie, z którego towary są wysyłane lub transportowane.
3. Do celów niniejszego artykułu »podmiot pośredniczący« oznacza dostawcę w łańcuchu innego niż pierwszy dostawca w łańcuchu, który wysyła lub transportuje towar samodzielnie albo za pośrednictwem osoby trzeciej działającej na jego rzecz.
4. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do sytuacji objętych art. 14a.»;
- 3) w art. 138 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Państwa członkowskie zwalniają dostawę towarów wysyłanych lub transportowanych do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium danego państwa, ale na terytorium Wspólnoty, przez sprzedawcę lub przez nabywcę towarów lub na ich rzecz, jeżeli spełnione są następujące warunki:
- a) towary są dostarczane innemu podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, działających w takim charakterze w państwie członkowskim innym niż państwo rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów;
- b) podatnik lub osoba prawna niebędąca podatnikiem, na rzecz których dokonywana jest dostawa, są zidentyfikowani do celów VAT w państwie członkowskim innym niż państwo rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów oraz podali dostawcy ten numer identyfikacyjny VAT;”;
- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „1a. Zwolnienie przewidziane w ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli dostawca nie dopełnił przewidzianego w art. 262 i 263 obowiązku składania informacji podsumowującej lub jeżeli złożona przez niego informacja podsumowująca nie zawiera prawidłowych informacji dotyczących tej dostawy zgodnie z wymogami art. 264, chyba że dostawca może należycie, w sposób odpowiadający właściwym organom, uzasadnić swoje uchybienie.”;
- 4) w art. 243 dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „3. Każdy podatnik, który przemieszcza towary w ramach procedury magazynu typu *call-off stock*, o której mowa w art. 17a, prowadzi ewidencję umożliwiającą organom podatkowym zweryfikowanie prawidłowego stosowania tego artykułu.
- Każdy podatnik, któremu towary są dostarczane w ramach procedury magazynu typu *call-off stock*, o której mowa w art. 17a, prowadzi ewidencję tych towarów.”;
- 5) art. 262 otrzymuje brzmienie:
- „Artykuł 262
1. Każdy podatnik zidentyfikowany do celów VAT składa informację podsumowującą zawierającą informacje dotyczące:
- a) nabywców zidentyfikowanych do celów VAT, którym dostarczył towary na warunkach przewidzianych w art. 138 ust. 1 i art. 138 ust. 2 lit. c);
- b) osób zidentyfikowanych do celów VAT, którym dostarczył towary, które zostały mu dostarczone w drodze wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, o którym mowa w art. 42;
- c) podatników oraz osób prawnych niebędących podatnikami, które są zidentyfikowane do celów VAT, na rzecz których świadczył usługi inne niż usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym dana transakcja podlega opodatkowaniu, w odniesieniu do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 196.
2. Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, każdy podatnik przedkłada informacje o numerze identyfikacyjnym VAT podatników, dla których towary, wysyłane lub transportowane w ramach procedury magazynu typu *call-off stock* zgodnie z warunkami określonymi w art. 17a są przeznaczone, a także o wszelkich zmianach w przedłożonych informacjach.”;
- 6) uchyla się art. 403 i 404.

#### Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2019 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2020 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

#### *Artykuł 3*

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

#### *Artykuł 4*

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2018 r.

*W imieniu Rady*  
H. LÖGER  
*Przewodniczący*

---